

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Mennesket i Verden

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 164. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_306_10-txt-shoot-idm722.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Menneskets Selv eller hans Sjæl, er, som vi have seet, oprindelig hans i Sandhed forbundne Bevidsthed af sit *dobbelte Forhold*, sit verdslige som Legemet udtrykker, og sit guddommelige som Aanden bevidner, hvoraf det ene Forhold er kongeligt, det andet tjenerligt, saa at begge, *forenede*, udgiøre et *statholderligt* Forhold. At iværksætte denne Forening, at omfatte det dobbelte Forhold med Taknemmelighed, og efterhaanden begribe det i Kiærlighed, er unægtelig Grundloven, hvis Overtrædelse maa koste Mennesket Kronen, men at han kan fristes til at overtræde den, er øiensynligt, thi han kan behage sig selv i sit kongelige Forhold og derved fristes til at nægte sit tjenerlige, og saaledes stræbe efter Uafhængighed. Han skal betragte sin tilsyneladende Selvstændighed i Verden som et blot Skin, og søge sin Virkelighed i sit Samfund med Skaberen, betragte sig selv, adskilt fra Ham, som et Intet, men han kan ogsaa gjøre det modsatte, betragte sin Selvstændighed som virkelig og sin Afhængighed som et Skin, thi han er skabt i Guds Billede og finder hos sig et Skin af hvad der i Gud paastaaer Uafhængighed. Gjør han nu det, da lyver og synder og falder han, og med ham falder Alt hvad ham var forlenet, skjøndt 165det ikke synder, thi den løgnagtige Sjæl *indvikler* det i sin Bevidsthed, korsfæster Aanden i Legemet, og anmasser sig dens Throne. At nu Sandheden maa overhugge Knuden, opløse Legemet, løslade Aanden, *tilintetgiøre* Sjælen ∴ lade den i Døden *føle sit Intet*, som en udtømt Bevidsthed, der Intet beholder, uden hvad der er dens eget, den onde Villie der forbander sig selv, det er følgeligt, men hvorledes der skulde skee en Udvikling, hvorved Sjælen frelstes og fik Opreisning, det er ubegribeligt, og kun saameget kan man sige, at det maatte gaae *forunderligt* til, thi i Menneskets egne Øine er det en Umulighed.